

MARX CAN WAIT/MARCO PUÒ ASPETTARE

'Als je negentwintig jaar samengeleefd hebt met je tweelingbroer is het logisch dat je je afvraagt, tenzij je hypocriet of oppervlakkig bent, hoe het kon dat je er niets van begrijpt. Dat niemand het had zien aankomen.' Aan het woord is de 82-jarige Italiaanse cineast Marco Bellocchi (*Vincere*) in zijn autobiografische documentaire *Marx can wait* over de zelfmoord van zijn broer Camillo.

Via archiefbeelden, korte scènes uit zijn speelfilms en getuigenissen van de cineast, zijn zussen en broer vernemen we of beter proberen we te achterhalen wat de drijfveren waren van Camillo om zichzelf op 29-jarige leeftijd van het leven te beroven. De jongeman voelde zich mislukt in het leven en keek op naar zijn broer die een jonge, gevierde regisseur was. Bellocchi beweert dat er in 1968 (het jaar dat Camillo stierf door zelfophanging) bij zijn familie nog steeds die ouderwetse religiositeit heerste. Er werd in de basisbehoeften voorzien maar op gevoelsvlak leefden alle broers en zussen in een dorre ellende, in een woestijn waarin ieder van hen probeerde te overleven.

Tevens beweert hij niet genoeg van Camillo gehouden te hebben. En dat is misschien ook de reden, nu hij oud is maar nog niet afgetakeld, dat het in hem opkwam om vóór zijn dood deze tragedie uit te beelden of op z'n minst te herdenken.

Marx can wait is een aangrijpende liefdesbrief gericht aan zijn familie, een eerlijke bekentenis, een psychologische sessie voor hemzelf en een erfenis voor zijn kinderen. Een klein meesterwerk!

Linda Crivits